

Janecskó Kata

ÖT MÉTER

2022-08-20 | NOVELLA

– Leugrom, ha megígéred, hogy sohasem sírsz többet.

A fecskénadrágos férfi elhadart szavai válasz nélkül lebegtek a háromszor nyolcméteres víztükör felett. Az olaszok lassan elszivárogtak a medencétől. Közeledett a napnyugta, a kemping ilyenkor vacsorához készülődött, a kihajtható lábú, billegős

asztalkák megteltek cikkekre vágott paradicsommal, konzerv májkrémmel és az este első sörösdobozáival. Ételszag keveredett cigarettafüsttel és a tenger felől érkező sós levegővel.

Meleg volt még, de nyomába sem ért a délutáni forróságnak, a gyerek fázósan kulcsolta össze karját a mellkasa előtt. A medence szélén ült fehér fürdőbugyiban, lába a vízben. Nem tudta, mit mondjon.

– Hallod? Leugrom, jó? De akkor nem sírhatsz soha többet! – ismételte izgatottan a férfi.

A fehér fürdőbugyisnak a délutáni homokvár jutott eszébe a partról, és hogy apjáéknak azt mondta, azért sír. Lábbal megsemmisítette valaki, szétrúgta, amíg ő a vízben volt a gumimatraccal. A bűnös meztelen talp nyoma ott maradt a nedves homokban. Sokkal egyszerűbb volt így, mint elmagyarázni, hogy a formátlanná tiport homokkupac fölött tudta végre kiereszteni a sírást, ami dagadozott és gyűlt a gyomrában a képtelenül drága vaníliás jégkrémekkel együtt az egész átkozott trieszti nyaralás alatt. Mire a sírás kitört, a combja belső felén két húszforintosnyi terület kisebesedett, felkaristolták a rátapadt sószemcsék, ahogy a part és a kemping közötti, naponta ismétlődő séta közben egymáshoz dörzsölődött a két lába. Addigra megértette, hogy az a két láb túl vaskos, de még nem kezdte el hordani a biciklisnadrágot a fürdőruhája alá húzva.

Nem tudta, mit kellene mondania az apja ajánlatára, ezért csak annyit dünnyögött félszegen, hogy köszönöm. Az apja nem is igen várt válaszra, hősiességének gondolatától meghatódva már kapaszkodott is felfelé a magasabbik ugródeszkához vezető létrafokokon.

Akik még a medencénél őgyelegtek, ügyet sem vetettek rá. A gyerek legszívesebben nem nézte volna, de nem merte levenni róla a szemét. Az ugródeszka öt méter magasságban volt.

A férfi teátrálisan megállt a deszka szélén.

– Nincs több sírás, oké? – kiáltott oda még egyet, aztán elrugaszkodott.

A talpával csapódott be a vízbe. Ahol a teste elmerült, megnyílt a víztükör, a formálódó tölcserbe pedig belefolyt minden krajcáros bánat. Olyan ereje volt annak az örvénynek, hogy magába szippantotta, elapasztotta a forrást is, amiből a jövő

könnyei ki tudtak volna gurulni, a fecskendrágos alak nyomában ott kavargott a vízzel a gyerekkor.

kép | Susan Wilkinson, unsplash.com

Janecskó Kata

SZELÍDÍTÉS

2022-08-12 | NOVELLA

Verőfényes, június eleji péntek délelőtt volt, amikor Kotter Ödön nyugalmazott gépészmérnök először ült le szemközt a harminchetes számú szemetes kukával. A Kisbolygó utcában ilyentájt alig volt forgalom, nem kellett óvatoskodva körülpillantania, amint befordult a sarkon, és keresztülvágott az úttesten. A hokedlit a hóna alatt hozta. A páros oldali járda közepén megállt, felmérte a terepet. Aprólékosan szemügyre vette a betont, majd úgy helyezte a hokedlit, hogy a négy láb egyike se essen repedésre vagy gyökér-púposította hepehupára. Jó stabil pozíciót talált, a hokedli szinte az utca részévé vált, akár a gesztenyefák és a pitypangok a vízvezető árok partján. Kotter Ödön igazított egyet barna kordnadrágja szárán, nehogy idő előtt kitérdesedjék, és helyet foglalt. Tizenegy óra kettő perc volt ekkor. Ölébe ejtett kézzel, csendesen üldögélt, és időnként a túlsó, páratlan oldali járda felé pillantott, de nem feltűnően. Pontban tizenkettő óra nulla perckor felállt, törölt egyet verejtékező homlokán, ismét a hóna alá vette a hokedlit, és sietős léptekkel eltűnt arra, amerről jött, a Tejút utca irányába.

tizenkettő óra nulla nulláig

A következő pénteken már tíz óra ötvenöt perckor megjelent. Ezúttal volt vele egy párna is. Hudinákné jól látta az ablakból, hogy a négyzet alakú, lapos ülőpárna

huzata kockás, de azt már nem tudta kivenni, hogy a piros-zöld kockákat parányi foxterrierek és annál is parányibb csontok díszítik. Kotter Ödön némi tanácstalan álldogálás után most is kiválasztott egy alkalmasnak látszó helyet, és leült a hokedlijére, pontosabban a hokedlijére tett párnára, körülbelül egy méterrel közelebb a harminchetes számú kukához, mint előző héten. Megint egészen pontosan tizenkettő óra nulla nulláig maradt, de mintha sajnálta volna, hogy lejárt a kimért idő. Ahogy felállt, kiesett zsebéből egy hevenyészett galacsinná gyúrt papírzsebkendő. Akkor vette észre, amikor a fuvallat felkapta és odább sodorta. Szégyenkezve, gyorsan hajolt le érte, és viaszosullesztette a zsebébe, majd egy futó, semmiképpen sem tolakodó pillantással búcsúzott, és már csak távolodó léptei dobbantak tompán a Kisbolygó utca aszfaltján.

Mire eljött augusztus utolsó péntekje, a hokedli alig négy méternyire volt a harminchetes számú kukától. Addigra a kuka fekete színét megszívta a nap, Kotter Ödön barna kordnadrágja pedig minden igyekezete ellenére kitérdesedett. A gépészmérnök ekkoriban már nem üldögélt teljes csendben. Halkan, egész halkan dúdolgatott. Hogy mit, azt általában nem lehetett jól hallani. Amikor az óra mutatója a tizenkettőhöz érkezett, és itt volt az ideje az indulásnak, Hudinákné, miközben az ablaka körül kanyargó futórózsáit öntözte, kikönyökölt a párkányára, a lépdelő férfi után bámészkodva meglepetten konstataálta, hogy a járása már-már ruganyos.

már csak arazonként

Kotter Ödön ősszel is eljárt a Kisbolygó utcába, jövedele kiszámíthatóbbnak, ő pedig megbízhatóbbnak bizonyult bárkinél, akit Hudinákné, pedig nyolcvanöt is elmúlt már,

valaha ismert. Minden pénteken felbukkant a hokedlijével meg a piros-zöld kockás párnájával. Az elején méterenként, aztán mértéktartóbban, már csak arazonként haladt, de egy kicsivel mindig közelebb és közelebb telepedett le a harminchetes számú kukához, mint az előző héten. Nézte, mosolygott, dúdolt, dűnnyögött.

Amikor a bedöglött fékjével viaskodó mazdás csikorogva bekanyarodott a Kisbolygó utcába, épp a "My Bonnie Is Over the Ocean"-t fütyülte.

Nem is volt annyira hangos a csattanás.

Hudinákné meg mert volna esküdni, hogy a harminchetes számú kuka kissé megemelte a fedelét.

kép | shutterstock.com